

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 734/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie, práva na nezávislý a nestranný súd, práva na rovnosť účastníkov konania, práva na zákonného sudcu, práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov v prítomnosti účastníka konania, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, práva na ochranu povesti podľa čl. 8 ods. 1, čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 19 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 408/2012 z 15. januára 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 313/2011 a sp. zn. 6 Co 314/2011 z 9. novembra 2011 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 10 C 575/2001-453 z 3. augusta 2010 v spojení s doplnčacím rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 10 C 575/2001 z 22. júna 2011 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie, práva na nezávislý a nestranný súd, práva na rovnosť účastníkov konania, práva na zákonného sudcu, práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v prítomnosti účastníka konania, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, práva na ochranu povesti podľa čl. 8 ods. 1, čl. 10 ods. 2 dohovoru, čl. 19 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 408/2012 z 15. januára 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 313/2011 a sp. zn. 6 Co 314/2011 z 9. novembra 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 575/2001-453 z 3. augusta 2010 v spojení s dopĺňacím rozsudkom

okresného súdu sp. zn. 10 C 575/2001 z 22. júna 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 575/2001 sa sťažovateľka návrhom podaným 16. júla 2001 domáhala ochrany osobnosti a priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 16 596,96 € proti spoločnosti PEREX, a. s., Bratislava (ďalej len „odporca“), ako vydavateľovi periodickej tlače – časopisu s názvom „Moment, moderný spoločenský týždenník“, ktorý zverejnil sériu článkov a fotografie, ktoré sa dotýkali osoby sťažovateľky a osôb jej blízkych. Okresný súd vo veci pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 10 C 575/2001-186 z 20. januára 2005, ktorým vyhovel návrhu sťažovateľky v celom rozsahu. Na základe odvolania odporcu proti uvedenému rozsudku krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 5/2006 z 15. novembra 2006 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka podala 31. mája 2007 ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 165/07 z 28. júna 2007 sťažnosť sťažovateľky odmietol.

3. Okresný súd následne v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 575/2001 rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým uložil odporcovi strpieť, aby sťažovateľka v určenej lehote od právoplatnosti rozsudku dala redakcii Pravda na jeho náklady uverejniť v rozsudku uvedený text o zásahu do osobnostných práv sťažovateľky. Vo zvyšnej časti vrátane návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy okresný súd návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozsudok bol doplnený dopĺňacím rozsudkom o náhrade trov konania štátu. Proti obom rozsudkom podali tak sťažovateľka, ako aj odporca odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol uznesením najvyšší súd, ktorý dovolanie odmietol a sťažovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania. Podľa tvrdení sťažovateľky

napadnutým uznesením najvyššieho súdu v spojení s napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv.

4. V predloženej sťažnosti sťažovateľka obsahlo opisuje konanie všeobecných súdov a vyslovuje názor, že ich nesprávnym postupom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bola jej znemožnená realizácia práv a právom chránených záujmov, tak ako vyplývajú z ústavy a medzinárodných zmlúv. Poukazuje tiež na skutočnosť, že v konaní, ktoré prebieha od roku 2001, súdy nekonali bez zbytočných prieťahov, nezabezpečili jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote a nebola jej poskytnutá rýchla a účinná ochrana jej osobnostných práv.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka podrobne opisuje postup prvostupňového súdu pri rozhodovaní o jej návrhu na ochranu osobnosti, v ktorom podľa jej tvrdení došlo k odopretiu práva na súdnu ochranu, keď sa súd nevysporiadal s argumentáciou, že zverejnenie fotografií v časopise bolo zásahom do jej osobnostných práv, keďže išlo o jej výsostne intímnu sféru, bez existencie verejného záujmu na zverejnení fotografií, pričom na zhotovenie, zverejnenie, rozširovanie a sprístupňovanie fotografií tretím osobám nemala redakcia súhlas sťažovateľky. V ďalšej časti sťažovateľka uvádza, že okresný súd sa náležite nevysporiadal s tvrdeniami odporcu o protizákonnom konaní jej partnera a dospel k skutkovým zisteniam nad rámec stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že napriek skutočnosti, že okresný súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu jej práva na ochranu osobnosti, a tým aj k nemajetkovej ujme, pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadnil všetky súvislosti, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti na strane odporcu. Sťažovateľka vyčíta prvostupňovému súdu aj rozhodnutie o nepríznaní trov konania, ktoré jej v dôsledku uplatňovania si svojich práv vznikli.

Nápravy nesprávneho postupu okresného súdu sa sťažovateľka domáhala v odvolacom konaní na krajskom súde. V sťažnosti sťažovateľka namieta, že v tomto konaní jej bola znemožnená kontrola pridelenia veci zákonnému sudcovi, napriek žiadosti, aby vo veci bolo nariadené súdne pojednávanie, na ktorom by mohla uplatniť svoje práva

účastníka súdneho konania, odvolací súd pojednávanie vo veci nenariadil, sťažovateľke až po vyhlásení rozsudku (9. novembra 2011) doručil vyjadrenie odporcu, ku ktorému sa nemala možnosť vyjadriť. Namietala tiež zverejnenie termínu vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu. V dôsledku uvedeného postupu odvolacieho súdu došlo podľa tvrdení sťažovateľky k odňatiu jej práva konať pred súdom, vyjadrovať sa na pojednávaní k tvrdeniam odporcu, resp. i uplatniť námietku zaujatosti sudcov. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa názoru sťažovateľky nepresvedčivé a nepreskúmateľné ako vo veci samej, tak aj v otázke náhrady trov konania. Podľa tvrdení sťažovateľky ako prvostupňový súd, tak aj súd odvolací postupovali pri vydaní napadnutých rozsudkov aj v rozpore s judikatúrou k dohovoru.

Na základe uvedeného stavu dospela sťažovateľka k názoru, že vo veci sú splnené podmienky pre podanie dovolania na najvyššom súde podľa § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku. Dovolanie bolo predložené najvyššiemu súdu s odôvodnením, že postup krajského súdu bol v rozpore s právom na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces, v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, možno mať objektívne pochybnosti o nezaujatosti sudcov, pričom súd sa nevyporiadal so všetkými odvolacími námietkami a pri vydaní rozsudku odvolací súd postupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou. Najvyšší súd dovolanie uznesením sp. zn. 6 Cdo 408/2012 z 15. januára 2014 odmietol.

5. Sťažovateľka na podporu tvrdení o porušení svojich základných práv uviedla, že v dôsledku postupu súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a závery prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho súdu považuje za nesprávne a porušujúce jej ústavné právo na súdnu ochranu. Bez ústavnoprávnej argumentácie ďalej uviedla, že došlo aj k neposkytnutiu dostatočnej súdnej ochrany jej právu na rešpektovanie súkromného a rodinného života a práva na ochranu povesti a závery všeobecných súdov považuje za neudržateľné.

6. Sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu a nálezom rozhodol o porušení jej práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, čl. 10 ods. 2 dohovoru, čl. 19 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy, zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok okresného súdu, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

9. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, čl. 10 ods. 2 dohovoru, čl. 19 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 575/2001-453 z 3. augusta 2010 v spojení s dopĺňacím rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 575/2001 z 22. júna 2011, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 313/2011 a sp. zn. 6 Co 314/2011 z 9. novembra 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 408/2012 z 15. januára 2014. Ústavný súd poznamenáva, že ide o výpočet porušených základných práv sťažovateľky priznaných ústavou a dohovorom bez ústavnoprávnej argumentácie.

10. Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Sťažovateľka tým sama uznala, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Vychádzajúc z tohto záveru ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie v bode 9 označených článkov ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu pre nedostatok svojej právomoci.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Článok 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

12. Sťažovateľka namietala aj porušenie v bode 9 označených práv dohovoru a ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 313/2011 a sp. zn. 6 Co 314/2011 z 9. novembra 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 408/2012 z 15. januára 2014.

Ústavný súd vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010) a Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský, Zvolská versus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54) preskúmal aj rozhodnutie krajského súdu, a to z dôvodu, že najvyšší súd o mimoriadnom opravnom prostriedku – dovolaní rozhodol iba z procesných dôvodov.

Ústavný súd považuje rozhodnutie krajského súdu za jasné, zrozumiteľné a zodpovedajúce obsahu základného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd považuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu za také, ktoré spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) a nevykazuje znaky arbitrárnosti. Krajský súd vo svojom rozhodnutí podrobne rekapituloval skutkový stav veci a právne závery okresného súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o povinnosti odporcu strpieť, aby sťažovateľka v určenej lehote dala na jeho náklady k dispozícii denníku Pravda na uverejnenie text o zásahu do jej osobnostných práv a súkromného života a o povinnosti oboch strán sporu zaplatiť štátu náhradu trov konania (doplňujúci rozsudok vo veci). Ďalej uviedol, že voči rozsudku podali odvolanie obe strany a podrobne špecifikoval ich odvolacie dôvody. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil

s odôvodnením rozsudku okresného súdu a konštatoval správnosť jeho záverov v podstatných bodoch. Nepovažoval preto za potrebné opakovať skutočnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Odvolacie námietky účastníkov konania nepovažoval za odôvodnené, a preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny aj s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Hoci sťažovateľka zastáva iný názor, ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu konštatuje, že namietané konanie nevykazuje žiadne znaky pochybení procesného charakteru a ani výklad a interpretáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ako aj Občianskeho zákonníka, ktorý krajský súd zvolil, nemožno považovať za arbitrárne alebo popierajúce základné právo sťažovateľky. Ústavný súd tiež poznamenáva, že krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, pri vydaní ktorého sa dôsledne riadil právnym názorom krajského súdu, ktorý pôvodne prvý rozsudok okresného súdu vo veci zrušil.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Ústavný súd preto v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov krajského súdu. Tvrdenie sťažovateľky sleduje len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré pre ňu skončilo nepriaznivým výsledkom, a do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a hodnotením dôkazov.

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že postupom a rozhodnutím krajského súdu nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľka napáda aj rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol a tvrdí, že svoje rozhodnutie založil na dôvodoch, ktoré sú v rozpore s obsahom súdneho spisu. Ústavný súd uvádza, že po preskúmaní obsahu uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je jasné a zrozumiteľné a vyčerpávajúcim spôsobom dáva odpoveď na všetky sťažovateľkou uplatnené námietky, v dôsledku čoho ho možno považovať za zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (m. m. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 533/2011).

Pokiaľ najvyšší súd preskúmal všetky podmienky, za ktorých môže uskutočniť dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu, osobitne posudzujúc podmienky podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a existenciu väd podľa § 237 OSP a dospejúc k záveru o neprípustnosti dovolacieho konania, na základe čoho dovolanie podané sťažovateľkou odmietol, uvedeným postupom neporušil označené práva sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený dostatočne a primerane a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú jasné a zrozumiteľné.

Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom (Občiansky súdny poriadok) a vo svojom rozhodnutí dal aj priamu odpoveď na námietku sťažovateľky, ktorá tvrdila, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými jej námietkami uvádzanými v priebehu odvolacieho konania, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku.

Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľky ústavný súd v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľka namietala tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 a čl. 10 ods. 2 dohovoru z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu. Pretože ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalšieho sťažovateľkinho práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.

15. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojich práv na rovnosť účastníkov v konaní a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o nedostatku priamej príčinnej súvislosti medzi napádanými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, preto ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti aj v tejto časti.

16. K námietke porušenia práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že v uvedenom prípade ide o konanie právoplatne

ukončené (pričom sťažovateľka počas trvania konania uvedenú námietku neuplatnila), v dôsledku čoho je sťažnosť v tejto časti podaná oneskorene.

17. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy, ústavný súd opakovane poznamenáva, že v uvedenom prípade ide o všeobecné princípy právneho štátu, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, resp. určujú právny základ rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nemožno ich samostatne aplikovať (a teda ani namietat ich porušenie) v konaní o porušení individuálnych základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (napr. III. ÚS 119/2011).

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť ako celok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného dôvodu sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014